

Maade kunde ense for forsvaerlig. De saaledes tilveiebragte Bemandingsreglementer have dernæst for senere udrustede Skibes Vedkommende været praktisk prøvede, og Kettelser ere foretagne efter de Rapportter, der i saa Henseende ere indkomne. Disse Reglementer ere altsaa virkelig behandlede med stor Omhu, og jeg tør saa meget mere forsikre dette, som en Del af Arbeidet i den Henseende er foregaaet, medens jeg havde den Ære at være Marineminister. Bestræbelsen var at gaa saa langt ned, som det paa nogen Maade kunde anses for forsvaerligt. Der er imidlertid en almindelig Grund til, at man ikke kunde komme saa langt ned, som Tilfældet var ved de ældre Bemandingsreglementer, der have været Flertallet bekendte, og det er den, at det er aldeles nødvendigt skarpt at have for Øie, at Flaaden maa være beredt paa at gaa ud til Kamp med meget kort Varjel. Saaledes som Forholdene nu ere, tør vi ikke gjøre Regning paa, at vi skulle faae tynderlig megen Tid til at indøve Besætningen, forinden Skibene sendes i Kamp. I saa Henseende have Forholdene været anderledes i de tidligere Krige. Det vil erindres, at i Krigen 1848—50 havde vi saa godt som ingen Møbstander paa Søen, og i Krigen 1864 vare vi, i ethvert Tilfælde i Begyndelsen, i den Tid, da Skibene skulle udrustes, Fjendens fuldstændig overlegne. Man kunde altsaa give sig god Tid eller forholdsvis god Tid, inden man besluttede sig til at angribe, da man jo var den Stærke. Det turde nu nok være, at der endnu ikke var gaaet tilstrækkelig lang Tid, da det tidligere Bemandingsreglement blev udarbejdet, til at man ret havde sat sig ind i den Situation, at man var bleven de Smaa paa Søen, og at man derfor ikke i tilstrækkelig Grad saae hen til Nødvendigheden af, at vore Skibe med kortest mulig Varjel kunde gaa i Kamp. Jeg sagde, at der i vore tidligere Krige ikke var den Nødvendighed, som nu er tilstede, for at Skibene hurtigt kunde gaa i Kamp; men jeg vil dog bemærke, at der var een Leilighed, hvor man sendte Skibene i en alvorlig Kamp med uøvet Mandskab. Det var den 5te April 1849. Men jeg tror virkelig, at Enhver, der har oplevet den Dag, da Efterretningen om denne Kamp fløi Landet rundt, fik et saadant Indtryk deraf, at han maa mene, at det maa være en Marinebestyrelses fornemste Pligt, saavidt det staar til den, ved at indrette Flaadens Organisation paa en hensigtsmæssig Maade at sørge for, at en Øjentagelse af en saadan Begivenhed bliver saa usandsynlig som muligt. Men en saadan Begivenhed kan meget let indtræde, naar vi skulle sende vore Skibe lige fra Værftet til Kamp mod Fjendens velorganiserede Skibe, og Muligheden kan kun formindskes, naar man ombord i disse Skibe har et veløvet og nogenlunde talrigt Befalingspersonale. Der er imidlertid andre særegne Grunde til, at der nu ombord i Skibene bør paaregnes et større Befalingspersonale

end tidligere, og jeg skal nævne nogle af disse Grunde. For det Første har Erfaringen godgjort, at med den Øvelse, vi give vore Lægdsrulleartillerister, er det aldeles umuligt, at der kan betros dem de vigtigere Poster ved de pantserbrydende Kanoner, hvis Betjening overhovedet er meget sammensat, og dette har naturligvis med Nødvendighed foranlediget en ikke ubetydelig Forøgelse af de faste Underofficerers Antal. Af de Bilag, som følge med Lovforslaget, vil det imidlertid ses, hvor overordentlig varomt man er gaaet til en saadan Forøgelse, idet der nemlig er et meget betydeligt Antal af Underkanonposterne, som i Tilfælde af Krigsberedskab kun kunne blive udfyldte derved, at man tager Overkonstabler til dem. Den ærede Ordfører sagde igaar, at Lægdsrulleartilleristerne kun kunne betragtes som den raa Kraft. Jeg fjender denne Udtalelse igjen, og har hørt den før enten skriftlig eller mundtlig; men den, der dengang fremfandt den, gjorde det for at vise, hvor nødvendigt det var at forøge de faste Underofficerers Antal i et ganske andet Forhold end der var foresøgt, og det er ogsaa en naturlig Følge deraf, at skulde Lægdsrullemandskabet ikke kunne benyttes som Betjeningsmandskab ved Kanonerne, maa man have et ganske anderledes stort fast Artillerikorps end det, man nu har. Der er en anden Omstændighed, som har ført til en Forøgelse af de faste Kammerers Antal. Det vil jo være de Herrer bekendt, at der allerede paa en Del af vore Skibe er indført Løpdeger af forskjellig Art, og at det er Meningen efterhaanden at udvide dette saaledes, at ethvert Skib fører saadanne Vaaben. Men nu er det virkelig klart, at naar saadanne Vaaben ikke skulle gjøre os mere Skade end Fjenden, saa maa de være undergivne en tyndig Vedelse, og det kunne de kun blive, naar de betros til faste Officerer og Underofficerer. Disse Folk kunne imidlertid ikke tages ud af det forholdsvis ringe Antal Befalingsmænd, der ere udsatte til Tjeneste ved Søminevæsenet, ligesom det paa den anden Side ogsaa er klart, at en saadan Udvidelse kunde man ikke have paaregnet ved de ældre Bemandingsreglementer, da disse bleve udarbejdede før Løpdegerens Indførelse paa Skibene. Der er endelig en Ting, som ofte er omtalt, og som jeg derfor skal gaa kort over; det er, at de ny Skibe have anderledes kraftige og mere sammensatte Maskiner end tidligere. Dette fordrer jo med Nødvendighed, at man maa have et talrigere og dygtigere Maskinpersonale end tidligere. Forøgelsen er for Dieblisset i den Flaade, som nu er i Bandet, hvis jeg ikke huller seil, en 15 eller 20 pCt., imod hvad den var i 1868 og vil om meget kort Tid, naar „Helgoland“ og „Angolf“ blive færdige, stige ganske overordentlig. Men ikke blot den Omstændighed, at selve Skibenes egentlige Maskiner ere blevene kraftigere, men ogsaa den Omstændighed, at de mere Skibe mere og mere gaa over til at blive store Maskin-